

โอวาท ท่านปรมาจารย์ ตักม้อ

สังฆปริณายกองค์ที่ ๒๘ แห่งชมพูทวีป

และเป็นองค์ที่ ๑ แห่งจีน สมัยราชวงศ์ซ่ง

เป็นโอวาทองค์ที่ ๓ ของกษัตริย์พราหมณ์ในอินเดีย สมัย พ.ศ.๕๐๐,๖๐๐

“ผู้ยิ่งใหญ่ แห่ง วัดเส้าหลิน”

๑. ...เมื่อละทิ้งความคิดเพื่อเจ้า ใจย่อมสุขสงบเองตามธรรมชาติ...

“ใจสงบก็คือ ความรู้สึกเหมือนหินตกลงบนพื้นโลกอันกว้างใหญ่”

๒. “...อย่าดำรงชีวิต โดยเกาะแน่นกับความกลัวใจเด็ดขาด...”

๓. หลักแท้ในการวิปัสสนาญาณ ต้องมีปัญญาคอยกำกับ และต้องปฏิบัติตามหลัก ๔ ประการขณะบำเพ็ญ คือ

๑. ชดใช้บาป	๒. ตามลัทธิกรรม
๓. ไม่แสวงหาสิ่งใด	๔. ยึดถือธรรม

๔. ... ผจญทุกข์ไม่บ่น รับผิดชอบเต็มใจ...

๕. ถ้าใจเกิดความละโมภ... ทุกข์จะตามมาทันที

๖. “...จิตเดิมแท้นั้นคือธรรม...ต้องละทิ้งความคิดเพื่อเจ้า ตั้งหน้าปฏิบัติธรรมสู่ความว่าง ละทิ้งใจที่ตระหนี่ถี่เหนียว”

๗. สวรรค์และนรกต่างก็อยู่ที่ใจ...อย่าดี้อรันถือตัวจนเกินไป !...

๘. หลงและตื่นตัว เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน... ถ้าไม่หลง

ก็ไม่สำนึก !...

๙. “ให้เข้าใจความว่าง แต่อย่าหลงความว่าง... ไม่ยึดมั่น ใจจึงว่าง”

๑๐. “มองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านไปในอดีต เหมือนภาพในความฝัน...

มองดูทุกสิ่งทุกอย่างในปัจจุบัน เหมือนเป็นฟ้าแลบ...

มองดูทุกสิ่งทุกอย่างในอนาคต เหมือนเมฆหมอกที่ล่องลอยอยู่ไปมา”

๑๑. ..อารมณ์ความคิดทั้งหลายก็ล้วน เกิดดับ...

๑๒. “ไม่ยึดมั่นในเรื่องได้เสีย จิตที่เป็นทุกข์ จะเป็นอิสระ”

๑๓. “ดำรงชีวิตด้วยใจอิสระ ไม่ถูกความอยากควบคุม...”

๑๔. “มองเห็นจิตเดิมแท้ของตน” ...นี่คือจุดหมาย ของวิปัสสนาญาณ

๑๕. ถ้าเราสำคัญสิ่งใดเป็นสิ่งดี และเข้าใกล้มัน ใจ เราเริ่มเอียงเอนแล้ว...

๑๖. ..สนใจธรรมมากเกินไป ย่อมผูกมัดตนเองไม่มีอิสระ...

๑๗. นักปราชญ์ผู้สร้างประโยชน์แก่มนุษย์ รู้ว่าใจคือ
ธรรม...
...แต่คนโง่เที่ยวแสวงหาธรรม ไปในที่ต่าง ๆ
อย่างไร้จุดหมาย
๑๘. “ใจคือพระธรรม...ดังนั้นจึงไม่ต้องไปหาพระธรรม
นอกใจ”

๑๙. “ถ้าคิดที่จะปฏิบัติธรรม...ต้องพัฒนาจิตใจให้ยิ่งใหญ่
เกรียงไกรและต้องวางใจไว้นอกเหนือกฎเกณฑ์
ที่มีเขตจำกัด...”
๒๐. ...ไม่สนใจจุดยืน ไม่เป็นผู้ยึดมั่นใด ๆ ทำใจสงบสุข
๒๑. “เพียงอาศัยคำสอน ของผู้มีชื่อเสียง ไม่ใช่ศีลธรรม
แท้... ไม่ใช่ศีลธรรมแท้...”
๒๒. ...ยึดมั่นในความคิดของตนเกินไป จะไม่สามารถ
เข้าถึงพุทธธรรม
๒๓. “รวมทุกข์ กับสุข เป็นอันหนึ่งอันเดียว...นั่นคือ
หนทางแห่งพุทธธรรม”
๒๔. เห็นสรรพสิ่ง แต่ใจไม่หวั่นไหวสับสน ใจไม่ฟุ้งซ่าน...
๒๕. ...แท้จริง “เกิดกับตาย คือนิพพาน” ซึ่งอยู่ ณ
กลางใจ...

สมาธิที่เคลื่อนไหว

...สมาธิภาวนาในขณะเคลื่อนไหว มีคุณค่ามากกว่าสมาธิภาวนา ใน
ขณะที่อยู่นิ่ง ๆ อย่างเงียบเชียบถึงนับพันเท่า

ต้องรู้จักกลับกรอง

ในน้ำเน่านั้น น้ำบริสุทธิ์ยังมีเจือปนอยู่ ผู้ที่ฉลาดรู้จักหาวิธีกลั่นกรอง
จะสามารถหาน้ำบริสุทธิ์จากน้ำเน่าได้เสมอ

ยิ่งยากยิ่งไม่ได้

อยากได้ยิ่งหนี อยากมียิ่งยาก...ฉะนั้น บุคคลผู้มีปัญญาพึงตัดคำว่า
อยากออกเสีย ก่อนที่จะลงมือกระทำการใด ๆ จะช่วยให้งานนั้นเสร็จ
เร็วยิ่งขึ้น

ความรุ่งโรจน์และความตกต่ำ

...จงมองดูปรากฏการณ์แห่งความรุ่งโรจน์และความตกต่ำ ด้วยดวงใจ
ที่สงบไร้กังวล เพราะทั้งความรุ่งเรือง และการล่มสลาย เป็นเพียง
หยาดน้ำค้างบนใบหญ้าเท่านั้น

การศึกษากับการปฏิบัติต้องคู่กันไป

สำหรับพุทธศาสนาแล้ว การศึกษากับการปฏิบัติไม่อาจแยกออกจาก
กันได้...การปฏิบัติถ่ายเดียวโดยไม่ได้ศึกษา ย่อมนำไปสู่ความผิด
พลาด...การศึกษาโดยไม่ปฏิบัติย่อมไม่อาจก้าวหน้าได้...ถ้าหากว่า
ใครทำการศึกษาค้นคว้าโดยขาดการปฏิบัติก็ยากที่จะจับแก่นแห่ง
สัจธรรมได้

กลางคืนเป็นควัน กลางวันเป็นไฟ

คนในปัจจุบันนี้ ที่ต้องเหน็ดเหนื่อยวิ่งวุ่นอยู่กับการทำอะไร หนักใจ
อยู่กับทรัพย์สมบัติมหาศาลจิตใจไม่มีวันสงบ ไม่รู้จักหยุดนิ่ง วิตก
กังวลไปเรื่อยแปดอยู่ตลอดเวลา ชนิดที่ว่า “กลางคืนเป็นควัน กลางวัน
เป็นไฟ” คือใจไม่ยอมหยุด รุ่มร้อนอยู่ตลอดเวลา...นั่นแหละคือผลของ
การที่จิตมันเข้าไปแบกไว้เต็มที เรียกว่ามีอะไรก็แบกไว้หมด

ดับที่นี้

...ความดับทุกข์นั้นปรากฏแล้ว ไม่ต้องไปหาที่ไหน มันเกิดที่นี้ ก็ต้อง
ดับที่นี้...

พระพุทธรูป

...พระพุทธรูปบังพระพุทธรเจ้า

ปฏิบัติได้ทุกที่

...ไม่ต้องยึดว่า การปฏิบัติธรรม ต้องไปอยู่ในสถานที่เงียบสงบ

แก่นพุทธธรรม

อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อม แต่รู้เท่าทันและสามารถกำหนดรู้ที่จะ
เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม...การรู้เท่า
ทัน และสามารถกำหนดวิธีการได้เช่นนี้ จึงว่า “อยู่ใน” แต่ “อยู่
เหนือ” ...เหมือนหยดน้ำบนใบบัว อยู่บนใบบัว แต่ไม่เกาะติดอยู่ใน
ใบบัวนั้น...นี่คือใจความสำคัญของสภาวะการรู้แจ้งธรรมอันสูงสุด
และเป็นแก่นแท้ของพุทธธรรม

ยิ่งยากยิ่งเข้าใจ

มีน้ำแข็งมากเท่าใด...

ก็มีน้ำมากเท่านั้น

ยิ่งยากลำบากเท่าใด...

ก็ยิ่งเข้าใจชีวิตมากเท่านั้น

ถึงเวลาจะเห็นเอง

...อย่าคิดอยากให้เห็นแจ้งในธรรม ถึงเวลาจะเห็นเอง...

วิธีลัด

มีเวลาเมื่อไร ให้ปฏิบัติเมื่อนั้น...การฝึกจิต การพิจารณาจิตเป็นวิธีลัดที่ดีที่สุด

ดูความคิด

เราต้องดูความคิดให้เห็นความคิด เมื่อคิดขึ้นอย่าไปตามความคิด

อย่าเข้าไปในความคิด...

เรื่องธรรมะนั้นคิดล่วงหน้าเอาไม่ได้ เมื่อมันเกิดจึงรู้ รู้ก่อนไม่ได้

และต้องอาศัยดูความคิด เมื่อเห็นความคิดมันจะหยุดตัว หยุด

คิดของมันเอง ไม่ใช่สะกดห้ามคิด ต้องให้เห็นมันคิดแล้วดู

หวังผลมากย่อมยากสำเร็จ

...คนที่ร้อนรนหวังผลของการกระทำมาก ก็จะประสบความสำเร็จได้ยาก...

ความหมายของเวลา

...เวลาคือระยะทางระหว่างความอยาก และความสมอยาก...

อยู่กับความรู้สึกตัว

การอยู่กับความรู้สึกตัวนี้ ก็เช่นการขยับมือของเรา เราก็รู้สึก คือ

รู้สึกที่ตัวของเราชัดเจนดี กำมือเข้าคลายมือออกก็รู้สึก หรือเอานิ้ว

สีกันถูกันไปมา ก็รู้สึก...คนที่มีปัญญามากๆ กลุ่มมากอึดอัดมาก

ขอให้ทดลองเทคนิคออกจากความคิดดูสักครูเดียว จะรู้สึกถึงผลดี

ของมันได้ทันควันทีเดียว พอคิดขึ้นมาก็สลัดออกไป หันมาใส่ใจกับ

ความรู้สึกของมือที่กำลังกำ - แบ - กำ - แบ ฯลฯ อยู่ที่นี่ อย่าไปใส่ใจกับความคิด

จงหันมาใส่ใจกับความรู้สึกที่เนื้อที่ตัวของเรา...คนที่มีความทุกข์มาก ๆ

มักจะเห็นผลได้ชัดเจนถึงผลดีของวิธีนี้

ไม่ต้องรอใคร

...คนอื่นแะได้ ให้กำลังใจได้ แต่ตัวเองต้องทำด้วยตัวของตัวเอง

ไม่ต้องรอปาฏิหาริย์จากใครอะไรที่ไหน!

ความรู้สึกตัว

ความรู้สึกตัวเป็นเรื่องที่สำคัญมาก... พระอรหันต์ก็ไม่ใช่ใครอื่น นอกจากผู้ที่มีสติสมบูรณ์ทุกอิริยาบถเท่านั้น คือท่านรู้สึกตัวอยู่ทุกขณะจิตเท่านั้น... แต่ปุถุชนส่วนใหญ่จะลืมตัว พลัดหลงไปจากตัว ไม่รู้สึกตัว แต่ไปหมกหรือตกอยู่ในความคิดเสียเป็นส่วนใหญ่ เรียกว่าไม่รู้สึกตัวของตัว...

ผู้ให้ควรขอบคุณ

ผู้ให้กับผู้รับนั้น ใครจะเป็นผู้ได้กุศลมากน้อยกว่ากัน... ถ้าคิดให้ดี ผู้ได้กุศลมากกว่า ก็ควรจะขอบคุณผู้ให้น้อยกว่า จึงเป็นเรื่องที่ไม่ผิด

ต้องมีสติในทุกสิ่งที่เนื่องกับตน

การมีสติรู้เท่าทันอาการต่างๆ ของกายนั้นยังไม่พอ... ในมหาสติปัฏฐานสูตร ยังกล่าวว่า เราต้องมีสติพร้อมถึงลมหายใจแต่ละครั้ง การเคลื่อนไหวแต่ละหน ความคิดทุกความคิด และความรู้สึกทุกความรู้สึก...

การปฏิบัติธรรมเหมือนการทำงาน

การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกับการทำงานอื่นๆ โดยทั่วๆ ไปนั่นแหละ ...เวลาใดที่ใจเรटक เราก็ต้อง “ยก” ใจของเราขึ้นมาบ้าง ละเวลาใดที่ใจเราฟุ้งซ่าน มากเกินไป เราก็ต้อง

จงทำงาน	ทุกชนิด	ด้วยจิตว่าง
ยกผลงาน	ให้ความว่าง	ทุกอย่างสิ้น
กินอาหาร	ของความว่าง	อย่างพระกิน
ตายเสร็จสิ้น	แล้วในตัว	แต่หัวใจ
ท่านผู้ใด	ว่างได้	ดังว่ามา
ไม่มีท่า	ทุกข์ทน	หมั่นหมองศรี
“ศิลปะ”	ในชีวิต	ชนิดนี้
เป็น “เคล็ด” ที่	ใครคิดได้	สบายเอ๋ยฯ

ปราชญ์สอนว่า....

สุภานี ปิยพสุนทร...แปลจากภาษาจีน

๑. “ในโลกนี้มีเรื่องยากไหม ?
ผู้ที่ลงมือทำ.... เรื่องยากก็จะกลายเป็นเรื่องง่าย
ผู้ที่ไม่ลงมือทำ.... เรื่องง่ายก็จะกลายเป็นเรื่องยากอยู่วันยังค่ำ”
“ฝังตนสู้”
๒. “การศึกษาเล่าเรียนนั้นง่าย...แต่จะให้เรียนดีนั้นยาก
การทำงานนั้นง่าย....แต่จะทำให้ดีนั้นยาก
การปล่อยตัวให้ตกต่ำนั้นง่าย...แต่การสำนึกนั้นยาก”
“หวังฟูจื่อ”
๓. “การเรียนกับการปฏิบัตินั้นเป็นของคู่กัน เวลาเรียนต้องคิด
คิดออกแล้ว ก็ต้องนำไปปฏิบัติ ในขณะที่ปฏิบัติ
เราจึงรู้ว่าตัวเองได้วิชามาจริงหรือไม่...ไม่เช่นนั้นแล้ว
แม้เราจะอ่านหนังสือมามาก
แต่เราก็เป็นได้แค่ ตู๋หนังสือเคลื่อนที่ตู๋หนึ่งเท่านั้น”
“เซี่ยเจี๋ยใจ”
๔. “เชื่อหนังสือจนหมด สู้อย่ารู้หนังสือเลยยังจะดีกว่า...!”
“เม่งจื่อ”
๕. “ผู้ใฝ่ศึกษา จะศึกษาข้อดีของคนอื่น
มาเสริมข้อด้อยของตนเอง”
“หลี่ปู้เหว่ย”
๖. “ความรู้คือ ผลพวงแห่งการสั่งสมประสบการณ์
ความสามารถ คือ ผลลัพธ์จากการพากเพียรพยายาม”
“เหมมาตุ๋น”
๗. “มีพรสวรรค์ พรนรกอะไรที่ไหนกัน
ข้าพเจ้าเพียงแต่เอาเวลาที่
คนอื่นนั่งดื่มกาแฟ มานั่งทำงานเท่านั้นเอง...!”
“หลูซิ่น”
๘. “สูงส่งแต่ไม่เยอหยิ่ง ชนแต่ไม่ลำพอง
ปราดเปรื่องแต่รู้จักลงเวที เข้มแข็งแต่มีความอดกลั้น...”
“ซงเบ้ง”
๙. “ก่อนที่จะเอาชนะคนอื่น...จักต้องเอาชนะตัวเอง
ให้ได้เสียก่อน”
“หลี่ปู้เหว่ย”
๑๐. “ผู้ที่รู้จักคนอื่นเป็นคนฉลาด...ผู้ที่รู้จักตนเองเป็นคนมีสติ”
“เล่าจื่อ”

๑๑. “การตกระกำลำบากเป็นมหาวิทยาลัยชั้นสูง
ในการฝึกฝนยอดคน...!” “เหลียงฉีเซา”
๑๒. “สิ่งที่ตัวเราไม่ชอบ จงอย่าทำกับคนอื่น” “ซงจื้อ”
๑๓. “คนที่ทำได้อาจพูดไม่ได้...คนที่พูดได้อาจทำไม่ได้!” “ซือหม่าเซียน”
๑๔. “คนเราหนีไม่พ้นความตาย แต่ความหมายการตายนั้น
ไม่เหมือนกัน...
บ้างก็มีค่าหนักกว่าขุนเขา บ้างก็ไร้ค่าเบากว่าขนนก...!” “ซือหม่าเซียน”
๑๕. “อย่าทำความชั่ว เพราะคิดว่าผิดนิดเดียว...
อย่าละเว้นการทำความดี
เพราะคิดว่าได้บุญกุศลแต่นิดเดียว...” “เมยสงจื้อ”
๑๖. “คนอื่นช่วยเรา...เราจะจำไว้ชั่วชีวิต
เราช่วยคนอื่น...จงอย่าจำใส่ใจ” “ฮั่วหลัวเกิง”
๑๗. “มีชีวิตอย่างไร้คุณธรรม มีผู้ตายอย่างมีคุณธรรม...
ได้มาด้วยความคดโกง มีผู้ยอมเสียอย่างซื่อตรง...” “หวังตั้งเป่า”
๑๘. “น้ำใสสะอาดเกินไป...ย่อมไร้ซึ่งมัจฉา
คนที่เข้มงวดเกินไป...ย่อมไร้บริวาร” “ป๋นกุ๋”
๑๙. “ความไม่พอใจ ความกั๊กกั้มหงุดหงิด
ควรจะเป็นสิ่งที่เราฮึดสู้มากยิ่งขึ้น
ไม่ควรเป็นสิ่งที่ทำให้เราท้อแท้ ห่อเหี่ยวยอมจำนน
ต่ออุปสรรค...” “หลี่ต้าเจา”
๒๐. “ซีเกี๊ยงแล้วยังฟุ่มเฟือย...ย่อมยากจน
ขยันและประหยัด...ย่อมร่ำรวย” “กั๋วฉง”
๒๑. “ชมคนด้วยวาจา...มีคำมากกว่ามอไบ้มุกให้เป็นของขวัญ
ทำร้ายคนด้วยวาจา...สาหัสยิ่งกว่าที่มแทงด้วยหอกดาบ” “ซุนวู”
๒๒. “ยามมีควรคิดถึงความจน...
....ยามจนไม่ควรคิดถึงยามมี !” “เจิงกั๋วเสียนเหวิน”

๒๓. “รู้เหตุผลไม่อัปจน รู้กาละไม่ถูกตา รู้ประหัดไม่ขัดสน”
“ซูหลิน”
๒๔. “ใช้จิตใจที่ชอบตำหนิผู้อื่น มาตำหนิตัวเอง...
ใช้จิตใจที่ชอบให้อภัยตัวเอง ให้อภัยผู้อื่น...”
“เจิ้งจิ้นเสียนเหวิน”
๒๕. “ความอิจฉา เป็นอุปสรรคต่อมิตรภาพ...
ความระแวงสงสัย เป็นอุปสรรคต่อความรัก...
...ความรักถ้าปราศจากความซื่อสัตย์จริงใจต่อกันเสียแล้ว
ก็ไม่อาจเชื่อถือซึ่งกันและกันได้”
“ซุนยาง”
๒๖. “ในชีวิตของเรา... มิตรภาพเปรียบเสมือนโคมส่องสว่าง
ดวงหนึ่ง ซึ่งสอดส่องจิตวิญญาณของเราให้สว่างไสว
ทำให้ชีวิตของเรามีแสงสีอันงดงาม...”
“ปาจิ้น”
๒๗. “ตัวสกรปรกก็คิดจะอาบน้ำ เท้าสกรปรกก็คิดจะล้างเท้า
แต่ใจสกรปรก กลับไม่คิดที่จะชำระใจ...”
“หยางว่านหลี่”
๒๘. “สุขสบายเกินไป...เส้นสายก็พลอยหย่อนยาน
จิตใจก็พลอดขลาดกลัว”
“ซูหลินอี”
๒๙. “พูดน้อย กลุ่มน้อย ตัณหาน้อย นอนน้อย...
....ถ้าสี่อย่างนี้ น้อย ก็ใกล้จะเป็นเซียนแล้ว”
“ซุนซือเหมี่ยว”
๓๐. “คนที่เชื่อมั่นในตนเองมากเกินไป...
เป็นคนที่โตดเตี้ยอ้าว้างที่สุด!”
“ลูซู”
๓๑. ไม่มีอะไรแยะเท่ากับความเยอหยิ่งอวดดี...
ผู้ที่คิดว่าตนเองไม่ดีพอ คือ คนที่ดีพอ...
ผู้ที่คิดว่าตนเองดีพอ คือ คนที่ไม่ดีพอ...!
“ฟ่งเสี่ยวหยู”
๓๒. “ต้องกล้าที่ตะมองความจริง...
แม้ว่าความจริงอาจจะทำให้เราเจ็บปวดมาก ๆ”
“จางจื้อซิน”
๓๓. “ชีวิตที่ราบรื่นเกินไป เป็นชีวิตที่สามัญ ไร้ความหมาย...
ของที่ได้มาง่ายเกินไป มักไม่ล้ำค่า....”
“เหมาตุ๋น”

๓๔. “ชั่วโม่งเกิดจากการสะสมตัวของวินาที...
ผู้ที่รู้จักใช้เวลาน้อยๆ ให้เป็นประโยชน์
จึงจะสามารถสร้างสรรค์ผลงานที่ใหญ่หลวงยิ่งขึ้น!”
“เงินจ้หยุ”
๓๕. “ยามสมหวัง...ควรเตรียมหาทางถอยเอาไว้สักทางหนึ่ง
ยามผิดหวัง....ควรเตรียมหาทางออกเอาไว้สักทางหนึ่ง”
“หวงเย่าหมิน”
๓๖. “คิดก่อนทำ...ยิ่งมาก ยิ่งไม่ต้องเสียใจในภายหลัง”
“หวงเย่าหมิน”
๓๗. “การช่วยคนจนน้ำนั้นเป็นการกระทำที่น่ายกย่องสรรเสริญ...
แต่ก็ต้องมีวิธีการที่ดี ไม่เช่นนั้นอาจช่วยคนไม่ได้
แกมยังจะถูกคนจนน้ำดูถูกจนตายด้วยกันทั้งคู่”
“หวงเย่าหมิน”
๓๘. “สามารถอุทิศตัวเพื่อชาติ ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์
ช่างเป็นเรื่องที่มีเกียรติ อะไรจะปานนั้น”
“อู่วี้จ้ง”
๓๙. “...ศึกษาอย่างสุดความสามารถ...
นำความรู้ที่มีอยู่มาใช้อย่างสุดสติปัญญา...
พัฒนาประเทศให้เจริญมั่งคั่ง...
ไม่ยอมมถูกต่างชาติรังแก...
ยืนตระหง่านอยู่ในโลกนี้อย่างภาคภูมิใจ...”
“จันเทียนอิว”
๔๐. “คนเราขอเพียงมีจิตใจที่รักชาติเท่านั้น...
ปัญหาทุกอย่างก็แก้ได้
ลำบากแค่ไหน ทุกข์ยากเพียงใด
ถูกปรักปรำอย่างไรก็ทนได้...”
“เซี่ยปิงซิน”
๔๑. “...แม้ประเทศของเราจะยากจน ลำห้หลังแค่ไหน
แต่มันก็ยังเป็นมาตุภูมิของเรา...
ก็เหมือนกับแม่ของเรานั้นแหละ
แม้ท่านจะยากจนจนขั้นแค่นสั๊กปานใดก็ตาม
แม่มันก็ยังคงเป็นแม่ของเรา...”
“โอวหยางปิ่นเหว่ย”